

Poutník

1/2022 | 26. ročník

Římskokatolická farnost sv. Jiří Dolní Čermná

Děti připravující se k přijetí první svátosti smíření a prvnímu sv. přijímání 2022

Vánoční koncert 28. 12. 2021 - Cimbálová muzika Červený Kostelec

Úvodem

Milí čtenáři a příznivci Poutníka,

přinášíme vám první číslo našeho farního časopisu v letošním roce, ve kterém budeme také trochu slavit. I na Poutníku můžeme vidět, jak čas rychle utíká: v květnu tomu bude 25 let, kdy vyšel poprvé.

Po kratší odmlce pokračujeme - s obměněným redakčním týmem a v trochu jiném „kabátě“ časopisu - novou obálku vytvořil náš mladý kolega. Nestanovíme si žádné vysoké cíle, budeme rádi, když Poutník v letošním roce vyjde čtyřikrát. Upřímným přáním je, aby to byl časopis náš - o událostech a dění, o úplně obyčejném životě naší venkovské farnosti, kdy společně prožíváme nádherné doteky Boží lásky.

Chybět v něm nebude pravidelný „Pozdrav otce farní obce“, tj. příspěvek otce Jana s kouskem liturgické osvěty. V rubrice „Z historie farnosti“ chceme především vzpomínat na ty, kteří již nejsou mezi námi, ale v minulosti věrně, rádi a obětavě farnosti sloužili, psát o tradicích, které jsme si zachovali do současnosti, či připomínat některá výročí. Rádi bychom vám přinášeli rozhovory, především s osobnostmi, které u nás zanechaly svoji stopu. Pro malé a mladší pisatele a čtenáře jsou k dispozici „Ministrantské okénko“ a „Co se děje ve spolu“. Nově jsme připravili rubriku „Putujeme s Poutníkem“, ve které chceme představovat zejména poutní místa z blízkého okolí či vzdálenější, která se pro vás třeba mohou stát inspirací pro zajímavý výlet.

Zařazovat budeme další příspěvky a informace, které do farního časopisu patří. Budeme vám velmi vděční, když se s námi na nich budete podílet. Prosíme vás o vaši zpětnou vazbu a ohlasy, které se stanou podněty pro naši další práci.

A samozřejmě - psané texty chceme více doplňovat fotkami, kterých, díky našim šikovným fotografům, máme dost.

Pro další pokračování Poutníka vás prosíme o vaši přízeň a podporu, bez níž se neobejdeme. Děkuje se ☺

Za redakční tým Hana Vágnerová

POZDRAV OTCE FARNÍ OBCE ☺

Moje milá farní rodino ☺,

srdečně Vás zdravím na stránkách Poutníka. Jsem moc rád, že máte rádi tento náš časopis, který nás má stmelovat, informovat i plnit vděčností, že zde můžeme v tomto kraji pod horama Orlickejma ☺ žít spolu v radosti a vděčnosti ve víře v našeho dobrého Pána a hodně toho spolu zažívat ☺!

Dostali jsme ten dar, že jsme (většinou skrze naše rodiče) mohli poznat, jaký je to dar věřit... věřit ve společenství církve. Věřit v této farnosti, kde nás je tolik, kde je to snazší a přirozenější než na severu Čech.

Při našich společných setkáních, modlitbách a mších svatých chceme toto poznání rozšiřovat, prohlubovat.

V této době Vám zvláště děkuji za Vaše a naše společné modlitby za mír na Ukrajině a konkrétní pomoc.

Ať Vám dobrý Bůh žehná a naplňuje Vás radostí, láskou, pokojem, zdravím a vším potřebným!

Srdečně Vám žehnám

Váš otec Jan ☺+

Biřmování v naší farnosti

Co jsem vyhledal a snad dobře dopátral, tak v roce 1927 bylo v kostele sv. Jiří v Dolní Čermné neuvěřitelných 400 biřmovanců☺!!! V roce 1937 jich pak bylo 361 a pak 201 až v roce 1981. Další biřmování se v naší farnosti konalo až po revoluci v roce 1997. Od té doby byla tato slavnost ve farnosti pětkrát, většinou po 4–5 letech. Naposled zde bylo biřmování v roce 2014, takže letos zde bude po delší době, po 8 letech. V roce 1997 bylo 60 biřmovanců, 27 jich bylo v r. 2002, 26 v r. 2006, 21 v r. 2009 a 22 v r. 2014. Letos je úžasných 24 biřmovanců! Jejich jména a odkud jsou, jsem Vám psal do ohlášek a také proběhlo jejich představení při mši svaté☺.

Ať dobrý Pán žehná našim biřmovancům při přípravě k přijetí této krásné a velké svátosti křesťanské dospělosti a ať požehná této slavnosti, která bude pro celou naši farnost velice významná.

Termín biřmování je **v neděli 12. června v 10:00** zde v kostele v Dolní Čermné.

Biřmovanci v srdci diecéze ☺

Jednou z (podle mě důležitých) částí přípravy na biřmování je společně taky něco zažít. Pobejt jen tak spolu☺. Přišlo mi zajímavé setkat se s panem biskupem ještě před biřmováním a podívat se do srdce diecéze, do Hradce Králové. Bohužel v sobotu není návštěva biskupství možná, proto jsem zvolil termín o jarních prázdninách a věřil jsem, že to bude většině biřmovanců vyhovovat. Bohužel pan biskup nakonec na biskupství celý týden nebyl. Ještě více mě ale mrzelo, že mnoho biřmovanců tuto akci bojkotovalo; (jeden je pracující a 7 vysokoškoláků, ale středoškoláci a ze ZŠ jsem myslel, že pojedou téměř všichni) – přitom jsem nabízel jako alternativu nějaký sobotní výlet do přírody, ale bohužel nebyla žádná odezva.

Nakonec nás i se mnou jelo 10 – a myslím, že jsme si to moc a moc užili!!! ☺

V pondělí 28. února 2022 v 7:20 jsme se sešli na vlakovém nádraží v Letohradě. V Hradci Králové jsme si prohlédli biskupství – kam se jen tak někdo nedostane☺, biskupskou knihovnu – kde jsme shlédli vzácné knihy, kostel Panny Marie, vystoupali jsme na Bílou věž vedle katedrály a dali si výborný oběd. Biřmovanci mně udělali obrovskou radost☺, když při prohlídce katedrály správně odpověděli téměř na všechny otázky paní „katedrálnice“ ☺!!! Nakonec jsme šli do kina na pohádku Tajemství staré bambitky 2.

Do Letohradu jsme přijeli vlakem v 18:30.

Doufám, že se mladým náš společný prázdninový den líbil. Fotky najdete na webu☺.

otec Jan ☺+

PS.: ☺ Otázka jednoho biřmovance na biskupství: „Máte statistiku, kolik aut se v tomto úzkém průjezdu poničilo?“

Z historie farnosti

O vzniku chrámového sboru

Vážení farníci,

dovolte mi, abych krátce zavzpomínal a podal několik informací o zdejším kostelním sboru při kostele sv. Jiří v Dolní Čermné. Proč právě teď, v tuto dobu a v tomto roce? V listopadovém čísle Poutníka z roku 2008 byl otištěn článek od pana Vladimíra Jansy o vzniku a historii čermenského kostelního sboru. Na základě informací zjištěných z nalezených Stanov Spolku literátů z roku 1876 se můžeme s největší pravděpodobností domnívat, že kostelní sbor byl založen v roce 1873. Panu

Jansovi patří velký dík za čas, který věnoval „pátrání“ o historii sboru. Je zřejmé, že kostelní sbor oslaví v příštím roce 2023 150 let svého trvání. Zdali sbor působil nepřetržitě, není úplně jasné, ale posledních 55 let působí bez přestávky. Toto významné výročí bychom si chtěli spolu s vámi připomenout ve vydáních Poutníka a příští rok oslavou v našem kostele sv. Jiří zpěvem a hudbou.

Ze zmiňovaného článku „Kostelní pěvecký sbor u sv. Jiří v dolní části Čermné“ Vladimíra Jansy přinášíme tento úryvek:

*Do 70. let 19. století spadá i oficiální založení **Spolku literátů** sv. Jiří v dolní části Čermné. Pátral jsem v obecní kronice i ve farní pamětní knize, ale nikde není žádná zmínka o založení a existenci tohoto spolku ani kostelního sboru na kůru, i přesto, že již existovaly. Jejich existenci potvrzují nalezené Stanovy Spolku literátů, které nesou datum 31. 8. 1876 a jsou podepsány tehdejším farářem P. Janem Šedou a zástupcem starosty obce panem Josefem Müllerem. Ve stanovách je několikrát zmíněn i **pěvecký sbor na kůru kostela**, který byl součástí Spolku literátů. Tato zmínka ve Stanovách potvrzuje, že již v roce 1876 sbor na kůru existoval. Je tedy nejvýš pravděpodobné, že sbor vznikl někdy v letech 1873 - 1876. Potvrzuje to zmínka ve Stanovách: „...a) starosta, jenž zastupuje veškeren sbor, dorozuměv se s místním farářem, určí pokaždé den schůze výboru nebo celého sboru. Ti, kdož žádají, aby do sboru přijati byli, musejí se u ředitele podrobiti zkoušce ze zpěvu, co do působivosti hlasu, načež starosta učiní výboru celému návrh, aby přijati byli. Nové údy zapisuje do matriky spolkové a oznamuje úsudek výboru těm údům, kteří měli pokárání neb i docela z počtu vyloučení býti. On též zastupovati má spolek oproti třetím osobám i oproti ouřadům. ... c) **ředitel kůru** určí pokaždé s místním farářem, co by se podle požadavků církevního roku a při obřadech posvátných zpívatí mělo. Řídí veškeren kůr zpěváků, vyučuje ty, kdož nebyli ve zpěvu dosti vycvičení, odbývá se zpěváky předběžné zkoušky těch písní, které mají těžší nápěvy (i vícehlasé) a vůbec o vše se stará, co se kůru týká. ...d) dozorce přihlíží*

k tomu, aby se zevnější pořádek v kůru zachoval, aby všichni v týdni, když ve zpěvu měli se zúčastniti, skutečně se dostavili, aby konečně kancionály a jiné potřeby (zřejmě notové party) zakoupeny byly. ...“

Pavel Vašíček

Vzpomínka na Jana Hampla

Je s podivem, jak málo někdy víme o nejbližších lidech. Tím nemyslím pár dat z kalendáře, ale i skutečně významné části jejich života.

Byl jsem požádán o vzpomínku na svého otce Jana Hampla. Tím jsem si uvědomil, že ani o jeho minulosti nevím zdaleka všechno, ale o tom později.

Narodil se 13. ledna 1928 jako čtvrté – nejmladší dítě do rodiny fotografa a holiče Alexandra Hampla a jeho manželky Boženy. Otec Alexandr měl pevné zásady. Svědčí o tom např. i fakt, že přesto, že uměl perfektně německy a jako živnostník – holič se musel snažit neodradit si žádného zákazníka, po celou dobu války nepromluvil německy ani slovo. A to i s vědomím, že měl v blízkosti konkurenci. U něho se po základní škole vyučil holičem.

Na jaře roku 1945, tj. na sklonku druhé světové války musel narukovat na Ostravsko se spoustou mladíků stejného věku na kopání zákopů. Po přiblížení se Rudé armády se mu podařilo uprchnout.

To, že se vyučil u svého otce – živnostníka, spolu s tím, že vítal místopředsedu poválečné vlády Petra Zenkla při jeho návštěvě Lanškrouna, a jeho další postoje jej jednoznačně předurčilo pro absolvování základní vojenské služby u nechvalně známých pomocných technických praporů, známých pod zkratkou PTP. Ještě před tím byl zde v Dolní Čermné vyloučen ze Sokola, protože ten se již pod vedením té „jediné správné strany“ transformoval do nové jednotné tělovýchovné organizace Sokol, kde lidé s podobnými názory neměli co dělat. Ale zpět k PTP. Přestože se mu Švandrlíkovi Černí baroni jako humoristický román líbili, občas zamýšleně pokýval hlavou a řekl, že ve skutečnosti tam příliš humoru nebylo.

Aby mu nebyla vojenská služba prodloužena na neurčito, po 24 měsících podepsal závazek dvou let práce ve stavebnictví. V době služby v PTP se totiž při vánoční dovolené v roce 1951 oženil s Annou Faltejskovou, dcerou známého čermenského „betlemáře“, a proto chtěl trávit čas doma i za cenu uvedeného závazku. Byl však přidělen na stavby do České Třebové, kam denně odjížděl brzy ráno a vracel se pozdě večer, takže toho času v rodinné pohodě si příliš neužil. Jediným kladem tohoto nařízeného zaměstnání bylo, že získal výuční list v oboru tesař, který však ve svém životě nevyužil.

Po narození prvního syna Jana a po splnění dvouletého závazku práce ve stavebnictví měl trochu problémy sehnat práci, protože ne všude stáli o člověka s uvedenou minulostí, ale pokud vím, pracoval mimo jiné i v lanškrounské „vajíčkárně“. Nakonec našel místo na letohradské pile.

Mezi tím se mu narodili další dva synové Zbyněk a Aleš. Na pile byl zařazen do kovostřediska, při čemž stihl získat výuční list strojního zámečnicka. Poté za vydatné pomoci dvou starších synů postavil rodinný domek. Před tím celá pětičlenná rodina bydlela u Vacků vedle lékárny, což byla rodina jeho švagrové. Moc rád na tu dobu vzpomínám. Byli velmi hodní a žili jsme tak takřka jako jedna rodina. S odstupem času však musím zpětně strejdu litovat. Asi si s námi třemi „výlupky“ pěkně užil.

Po přestěhování do nového však otec bohužel poměrně brzy ovdověl, když jeho manželka zemřela ve svých 48 letech.

Později na pile přešel na práci na odkorňovači kmenů. Vzhledem k tomu, že se tato práce začala podepisovat na jeho zdraví, po dlouhém rozhodování změnil zaměstnání a přešel do Tesly Lanškroun. Tam pracoval trvale pod střechou a v teple, ale na turnusovou směnnost si až do odchodu do důchodu zcela nezvykl.

Otec byl aktivní i mimo pracovní činnost. Věnoval se místnímu ochotnickému divadlu, byl členem Českého červeného kříže, v rámci čehož příležitostně pracoval i jako zdravotník při fotbalových zápasech. Aktivně se podílel na práci Klubu důchodců, ale jeho největším koníčkem byla hudba.

Mé první vzpomínky na jeho hudební aktivity jsou z mého útlého dětství, kdy k nám občas večer chodíval pan Bedřich Dostálek. V kuchyni na stole si doprostřed stolu opřeli noty, chopili se houslí a společně hráli. To se krásně usínalo. Každý sobotní večer také s manželkou poslouchal z rozhlasu opery a jinou klasickou hudbu.

Jeho nejviditelnější hudební činností bylo vedení místního chrámového sboru. Pamatuji se, co se doma napřepisoval notových partů, co večerů a nocí tím strávil! Ví, že byl náročný a možná ne všichni členové chrámového sboru byli vždy spokojeni, ale jeho náročnost byla vedena snahou o dosažení co nejlepšího výkonu celého sboru. A jsem přesvědčen, že to přineslo své plody.

Já jsem „hudební múzou nepolíben“, ale z mého pohledu svědčí o jeho schopnostech např. i to, že pro něj nebyl problém rozepsat do tří hlasů „chorál“, který jsme zpívali na divadle v rámci cimrmanovského představení „Dlouhý, Široký a Krátkozraký“.

Mrzí mě, že vůbec nevím, jestli získal nějaké hudební vzdělání, nebo byl čistý samouk. On ale zase tak moc o sobě nemluvil. Jedním z důvodů bylo i to, že nechtěl některé otázky z minulosti vůbec otevírat. Když jsme se ho ptali, jestli ví, kdo se zasloužil o jeho vyhození ze Sokola, o to, že narukoval do PTP, o problémy se sháněním zaměstnání po odpracování povinného závazku atd., vždy říkal, že to ví, ale těm lidem odpustil a nám to nechce říkat proto, že on sám se s tím už vyrovnal a tím to považuje za vyřešené.

Zemřel 11. srpna 2002

Ze vzpomínek všech synů a synovce Václava Vacka sepsal Aleš Hampel

Rozhovor Poutníka

Rozhovor se sestrou Ludmilou Kubicovou

Sestro Ludmilo, nejdříve bych Vás chtěla od nás co nejsrdečněji pozdravit.

Ani se tomu nechce věřit, ale je to už více jak dva roky, co skončilo Vaše působení v Dolní Čermné. Jak se máte? Můžete nám, prosím, povědět, kde nyní žijete a pracujete?

Děkuji za srdečný pozdrav, který ráda opětuji všem, se kterými jsem se ve farnosti Dolní Čermná během 23 let potkávala, spolupracovala, na které vzpomínám a kterým za mnoho vděčím.

S farností Dolní Čermná jsem se rozloučila koncem července 2019. Byl to rok naplněný událostmi, které pro mne nebyly všední. V prvních měsících roku se ukazovalo, že v Dolní Čermné bude změna kněze, tak jsem začala počítat se změnou i u sebe. Nejvíce jsem si to uvědomovala v souvislosti s výukou náboženství dětí. Událostí, které mi připomínaly, že zde na zemi jsme poutníci a po splnění úkolu máme jít dál, bylo víc. Dne 8. 4. zemřel P. Robert Kunert SJ, zakladatel naší řeholní Společnosti. Čtyři dny po jeho pohřbu zemřel o Velkém pátku můj tatínek. O dva měsíce později odešla na věčnost první sestra naší řeholní společnosti sr. Marta Kaniová. Koncem července jsem se pak rozloučila v Dolní Čermné a o měsíc později jsem se přestěhovala do komunity v Kožušanech nedaleko Olomouce. V září jsem nastoupila do zaměstnání v olomoucké farnosti sv. Václava. V současné době bydlím v komunitě v Olomouci. Podobně jako

v Dolní Čermné pracuji ve farní kanceláři, více však v administrativní oblasti, a učím náboženství jednu skupinu dětí od 1. po 3. třídu. Mnoho věcí a situací se opakuje, ale každá je svým způsobem nová. Mám se stále co učit a mám se dobře.

Jak vzpomínáte na Dolní Čermnou? Myslím, že toto místo jste poznala ještě před tím, než jste pro naši farnost začala pracovat: je spojeno s naším dolnočermenským rodákem P. Robertem Kunertem, který stál u zrodu Společnosti sester Ježíšových (SSJ), jejíž jste členkou.

Když slyším Dolní Čermná, vybavují se mi Verměřovice, Petrovice, Jakubovice, Horní Čermná, Mariánská Hora, obyvatelé, farníci a děti, které znám. Také kostely, školy a pohled na vlnící se krajinu, která při jízdě na kole dá člověku místy zabrat

a místy ho naopak sama popohání. Prožila jsem zde hezké chvíle při práci, slavení, setkáních i na cestách při poutích.

Čemu jsem věnovala hodně času, bylo vyučování náboženství. Byla to škola a vyučování i pro mne. Malý Toník mi říkal: „Náš dědeček se s námi loučí, půjde k Pánu Ježíši.“ A za týden říkal: „Náš dědeček už je u Pána Ježíše.“ Vítek ve 4. třídě se ptal: „Zlobíte se na Adama a Evu, že udělali hřích?“ Přiznávám, že jsem víc dostávala, než dávala. Ráda také vzpomínám na Farní odpoledne, které bylo vždycky příležitostí k setkání pro všechny. Opakovalo se každý rok s nápaditým programem, který byl v režii farníků. Z nich připomenu alespoň Annu Motlovou a Pavla Mareše. Uměli zapojit do programu všechny, kteří se zapojit dali, a svým hereckým uměním pobavili ostatní.

Poprvé jsem Dolní Čermnou navštívila koncem června 1996. Na faře nás tehdy přivítal P. Pavel Seidl, se kterým jsme s představenou sr. Martou Kaniovou domlouvaly praktické věci kolem zaměstnání a bydlení komunity sester. Otec Pavel se seznámil s O. Robertem Kunertem a také s našimi sestrami už dříve. Požádal Společnost o příchod sester do farnosti, aby se zapojily do pastorece, zvláště při výuce náboženství. O slavnosti Nanebevzetí Panny Marie 15. 8. 1996 se tak stalo a novou komunitu tvořila moje rodná sestra sr. Marie Kubicová a já. Bydlištěm naší malé komunity se stal přízemní byt v domě manželů Martina a Stanislavy Kunertových na Smrčině. Od září 1996 jsem nastoupila ve farnosti jako pastorační asistentka. V roce 1998 jsem se pak přestěhovala do komunity v Ústí nad Orlicí a do Dolní Čermné jsem dojížděla.

Můžete nám říci něco o Vaší řeholní společnosti?

U začátků Společnosti sester Ježíšových v roce 1981 v Klagenfurtu stály čtyři naše první sestry, jedna Češka, už zmíněná sr. Marta Kaniová, a tři Rakušanky. Těmto sestrám svoji kněžskou službou pomáhal a řeholní zkušenost předával P. Robert Kunert. Říkával, že může dát jenom to, co sám žije, čím je. Byl jezuitou, žil z odkazu sv. Ignáce z Loyoly. Ignaciánskou spiritualitu svým způsobem života, skrze exercicie a všechnu službu předával i nám.

Podobně jako všichni řeholníci jsme povolány k následování Ježíše Krista v chudobě, čistotě a poslušnosti. Žijeme řeholní život ve světě, jsme povolány následovat Krista rozjímavým životem v činnosti. Znamená to, že se snažíme, aby modlitba dávala ducha naší práci a každá práce se stávala modlitbou, a tímto celý náš život byl službou Bohu. Zvláštním posláním naší Společnosti je modlit se za nová duchovní povolání a pomáhat těm, kteří své povolání hledají. V České republice je nás 29 sester, v Rakousku 8 a v Římě 3. Zanedlouho by měly skládat své první sliby naše dvě novicky.

Jaké byly Vaše začátky v Dolní Čermné, tedy v době, kdy byl duchovním správcem naší farnosti otec Pavel Seidl?

Začátky nebývají jednoduché a u mne tomu nebylo jinak. Zkušenosti s prací ve farní kanceláři a v pastoraaci jsem neměla. Náboženství jsem dříve učila doma v Lidečku a později rok v Pardubicích.

Ve farnosti Dolní Čermná bylo v prvních létech ve třech základních školách a na faře až 11 skupin dětí v náboženství. Otec Pavel se snažil, aby i nás katechetů bylo ve farnosti víc.

Práce ve farní kanceláři byla různorodá: psaní matrik, různých seznamů, týdenního zpravodaje, podkladů pro jednání pastorační rady, pastoračního plánu a nakonec pomoc při realizaci naplánovaného. To v sobě zahrnovalo oslovení a zapojení spolupracovníků, přípravu, uskutečnění a nakonec zpětnou vazbu. Tomuto Otec Pavel zvláště svým příkladem učil nejen mě. Vážím si na něm nezištnosti a nasazení pro druhé a pro společné. Otec Pavel věci a situace promýšlel a dotahoval. Možná to jsou vlastnosti dobrých šachistů.

A jaká byla další Vaše spolupráce s otcem Josefem Roušarem?

S Otcem Josefem jsem spolupracovala deset let. Při svém příchodu do Dolní Čermné začínal třetí rok svého kněžství. Učila jsem se tak od něho dívat se na věci očima mladých. Nastoupil do věcí, které ve farnosti fungovaly a byly pro farnost důležité. Postupem času dokázal věci změnit, nedělat je, nebo začít nové. Byl mladý, rozuměl mladým, ale svojí přátelskou

povahou si brzy získal i starší. Pravidelně se věnoval ministrantům skoro každou sobotu a ti mu jeho věrnost opláceli. Jednou vyprávěl, že měl konečně v sobotu dopoledne volno. Za pět devět ho probudil zvonek. Podívá se z okna a kluci ministranti na něho volali: „Pane faráři, my už jsme tady!“

Vždycky, když jsem cestovala vlakem na Slovensko přes Lidečko - nádhernou obec na Valašsku - slovenském pomezí, uvědomovala jsem si, že odsud pocházíte. Jezdíte stále do svého rodiště?

Do Lidečka se vracím ráda. Jezdím k bratrovi, který se svojí rodinou bydlí v našem rodném domě. Tam jsme se sourozenci vyrůstali, tam s námi byli naši rodiče, tam to bylo doma. Když stojím před domem a dívám se na kostel, školu a nad školou na kopci mezi stromy na hřbitov, je to pro mne jeden z nejmilejších výhledů.

Sestro Ludmilo, moc Vám děkuji za rozhovor. Přeji Vám vše dobré, hodně Boží lásky, radosti, zdraví a síly pro Vaši službu.

Hana Vágnerová

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Vánoční koncert – Krkonošské a jiné koledy

Červenokostecká cimbálovka byla objednána už na rok 2020. Jenže jak si jistě vzpomenete, situace kolem kovidu pořádání koncertu neumožňovala a my mohli být rádi, že se vůbec dostaneme do kostela. Teď o rok později byla situace sice stále nejistá, ale přece jenom o poznání přívětivější. A tak se ještě 23. prosince narychlo podařilo vyvěsit plakáty a v úterý 28. prosince 2021 o půl sedmé jsme se sešli v kostele v Dolní Čermné. A i přes výše zmíněné okolnosti bylo posluchačů okolo stovky.

Možná by se na začátek slušelo zmínit, jak se to vůbec stalo, že v podhůří Krkonoš vzniklo hudební těleso typické spíš pro oblast jižní Moravy. Velmi jednoduše – stačila parta dobrých lidí se stejným zájmem o moravský folklor a dobrá moravská vína. Co na tom, že jsou z Červeného Kostelce, to přece není překážka! Historie souboru se píše od roku 2006 a mají i své webové stránky.

A jak že se to přihodilo, že se tahle cimbálovka objevila na vánočním koncertě právě u nás? Vždyť v Červeném Kostelci sloužil otec Jan, a tak se se členy souboru dobře zná. A protože má i jiné dary Ducha svatého než jen ty kněžské, s cimbálovkou už také zpíval jako sólový zpěvák a nejinak tomu bylo i zde.

I úvodní slovo si vzal na starost otec Jan, stejně jako hudebníci oblečený v kroji. Představil členy souboru, a aby nás seznámil i s „karkonošským“ nářečím, jal se vyprávět humornou instruktážní povídku o správné přípravě sejkor, jednoho z typických krkonošských jídel, u nás křapáčů. Pak už se kostelem rozezněly zvuky dvojích houslí, violy a kontrabasů, doplněné těmi tak zvláště krásnými tóny cimbálu.

Pásmo koled zahrnovalo zejména ty krkonošské, pro nás obecně méně známé, ale krásné, typické oním specifickým krkonošským dialektem. Za všechny jmenujme třeba „Aj co to nového“, perimovská „Radujte se ptáčata“ nebo „Starej Havlík vymazuje ten širokej vůz“. U cimbálové kapely samozřejmě nemohou chybět skladby s moravským původem, ale zavítali jsme i za hranice, když jsme si vyslechli také koledu polskou nebo dokonce jednu maďarskou. Tóny nástrojů svým zpěvem doplňovali většinou primáš a kontráš, bratři Kábrtové, nicméně jak jsem zmínil, zejména některé koledy krkonošské dostal na starost náš duchovní správce. Poslední část koncertu pak vyplnily všeobecně známé lidové koledy, takže i my posluchači jsme si zazpívali. Závěrečné „Narodil se Kristus Pán“ pak znělo skutečně celým kostelem. Celý koncert provázela velice příjemná atmosféra. Na drobnou ukázkou se můžete podívat na našem Youtube kanále.

Ale to ještě úplný konec nebyl. Hned po koncertě jsme se přesunuli do Orlovny a tam pokračovali posezením s lidovými písněmi. Pochopitelně i kvůli vládním opatřením bylo zastoupení v hledišti velmi omezené, když kapelu poslouchalo všeho všudy asi 25 posluchačů. I tak ale byla atmosféra velmi příjemná a já mohu říct, že jsem si to skutečně užil. A upřímně doufám, že jsme u nás kosteleckou cimbálovku neviděli naposled. A že ji někdy uvidíme třeba i při jiné příležitosti, než je vánoční koncert. ☺

František Mareš

Ohlédnutí za Tříkrálovou sbírkou 2022

Milí farníci a čtenáři Poutníka,

už je to pár týdnů, co v naší farnosti opět proběhla Tříkrálová sbírka. Troufám si říci, že je to fenomén, se kterým se jistě setkal každý z vás. Snadno si vybavíte trojici koledníků s korunami na hlavách a melodii, kterou zpívají. Následuje symbolické předání darů, požehnání domu a všem, kdo v něm přebývají, no a samozřejmě také příspěvek do kasičky - je to přece sbírka. Dnes Vám chci ale povědět něco ze zákulisí této akce, jak probíhají přípravy a jak sbírku prožívají skupinky koledníků.

Celá akce začíná pro Charitu už měsíce dopředu a zřejmě si ani neumíme představit, kolik práce dá příprava této celostátní sbírky. V čase adventním probíhá distribuce tříkrálových darů, tiskovin, rekvizit a pokladniček, které musí být úředně zapečetěny. Pro místní asistenty potom nastává velmi zajímavá fáze, a sice organizování skupinek. Dohodnout se kdo, s kým, jak a kdy bude chodit je někdy zábavné. Zaznívají věty jako např.: „Já půjdu koledovat, když půjde Máňa“ nebo „Já klidně půjdu, ale ne s holkama“, jindy zase: „Já chci jít koledovat, ale nebudu ten černej vzadu“ ☺. I ochotní vedoucí skupinek řeší praktickou stránku ve stylu: „Můžu jít jako vedoucí, když mi půjčíte děti...“ nebo třeba: „S kočárkem to nějak zvládneme“. Do toho se nám ještě míchá COVID-19 se všemi opatřeními nebo karanténami. Nakonec se to ale vždycky nějak podaří a zvládne. Jen pro Dolní Čermnou a Jakubovice bylo letos vytvořeno

15 skupinek, což je bezmála 60 lidí. Věkové rozmezí koledníků bylo 4 – 15 let, ale nejmladšímu účastníkovi bylo teprve několik měsíců. Napadlo by vás, že tahle parta nadšenců během koledy rozdá na 750 kalendářů, 400 novin, 8kg cukru, ujde dohromady asi 25 km a zabere jim to přes 30 hodin? Do pokladniček se letos nasbíralo neuvěřitelných 70.162 korun, což je historicky nejvíce od vzniku Tříkrálové sbírky. A k tomu si přičtete ještě další obce ve farnosti, kde byl letošní výsledek také rekordní. Pro mě osobně je to velice příjemné překvapení a velká radost.

Ale dost už bylo čísel. Podstatné je to, že i v této nelehké době lidé myslí na nemocné a potřebné, kterým Charita pomáhá. Kromě finanční stránky této akce je ale třeba zmínit i další roviny Tříkrálové sbírky, jako je požehnání koledníkům v kostele, které pak roznášejí do všech domovů (podobně jako o vánocích betlémské světlo). Je to také setkávání generací, vzájemné obdarování a radost. Kolikrát za rok se dětem poštěstí během jediného dne potkat tolik úsměvů na tvářích lidí, zažít a pocítit jejich vděčnost a na vlastní oči vidět štědrost dárců? Stává se, že i malí koledníci neodcházejí s prázdnou, ale jako odměnu za koledování si odnášejí nějakou sladkost,

ovoce nebo i nějaké drobné mince. Je až dojemné slyšet, jak se mezi sebou koledníci domlouvají: „Hele, ale dneska koledujeme pro potřebný, tak ty peníze dáme do pokladničky, jo?“. Občas nastávají i humorné situace. Třeba když při návratu jedné skupinky z koledy chtěly dvě „královny“ (spolu s třetím králem) zazpívat rodičům, aby jim udělaly radost. Dveře se otevřely a zazněla perfektně secvičená koleda. Všichni ji známe z paměti, ale když ji zpívá vaše dítě, je to zkrátka jiné. Tatínek se rychle vzpamatoval a povídá: „Počkejte, já si skočím pro peněženku“. Do toho zasáhl vedoucí skupinky koledníků se slovy: „Né, né, to bylo jen tak pro vás, abyste vaše holky slyšeli, a zítra k vám přijde jiná parta koledníků“. Na to tatínek povídá: „Aha, takže dneska to koledování bylo zadarmo?“©.

Podobných historek by se jistě našla celá řada, ale něco si musíme nechat na příště. Závěrem chci poděkovat všem, kdo se do sbírky v naší farnosti zapojili - dětem, jejich rodičům, vedoucím skupin, také všem, kdo koledníky přijali, pochválili a dali jim dobrý příklad svou velkorysostí...

Pavel Mareš

„Krabíčková sbírka“ za rok 2021

Ve čtvrtek 9. prosince 2021 jsem odeslal věci z „krabičkové sbírky“ za rok 2021. Ve 14,5 kg těžkém balíku věcí z krabičky, která je umístěna u hlavního vchodu našeho farního kostela, byly odeslány Charitě sv. Anežky České v Otrokovicích tyto věci: optické brýle 139 ks. (z toho 95 ks. bylo z charity Polička), pouzdra na brýle 62 ks. (z toho 41 z P.), skla do brýlí 7 párů, sluneční brýle 13 ks. (z toho 6 z P.), propisovačky 9, obyčejné tužky 3, pastelky 1 sada, nefunkční náramkové hodinky 4 (nebyly odeslány – neberou je), peněženka 1, toaletní mýdla 8 ks, drobné dětské hračky 3, dopisní papíry 1, bločky 2, školní sešity malé 3, velké 2, školní penál 1, 1 sáček růženců, medailonků a cizích mincí, 1 sáček látacích bavlnek, 8 toaletních papírů, 3 sv. obrázky na pověšení, 1 sáček prádlových knoflíků, několik kusů látek (na ušití trenýrek nebo zástěr), čisté pohlednice a přání a P. Maria, 1 velká krabice od bot vystřižené poštovní známky a fil. přebytky. Sešlo se 1 003,- Kč (z toho 800,- Kč Polička), které byly použity: 159,- Kč porto balíku, 800,- Kč dar pro nadaci Likvidace lepry a 44,- Kč porto složenky.

Všem, kteří tuto sbírku v roce 2021 podpořili darovanými věcmi, penězi i modlitbou, upřímně děkuji Pán Bůh odplaf v dobrém a požehnáním. Věci Charita odesílá zahraničním misiím a ty ještě poslouží potřebným.

„Krabíčková sbírka“ v našem kostele pokračuje i v roce 2022. Prosím, podpořte ji i letos!

Vladimír Jansa

„Člověk nežije tolik z lásky, kterou přijímá, jako mnohem více z té, kterou dárje.“

Matka Tereza

Ministrantské okénko

První schůzka Rytířů Krále

Několik minut před třetí hodinou začínají lítat první sněhové koule. A lítá jich čím dál víc..... před hřbitovní bránou stojí 13 kluků, 1 Fanda s foťákem, 1 otec Jan a já. Matěj, Dan a Pavel zůstávali v utajení. Přesouváme se do kaple svaté Barbory, kde za zvuku fanfár vstupují vlajkonoši a rytíř - svatý Jiří. Nejprve nám čte dopis od našeho Krále a poté klukům předává dekret a přijímá je do družiny. Svatý Jiří nás provází celým setkáním a po slavnostním zahájení rozděljuje kluky do dvojic/trojice. Jsou rukama svázáni k sobě a jejich úkolem je sbírat dukáty – ty dostanou u mnicha, když správně převypráví biblický příběh, u otce Jana, když dobře nachystají kalich, u zvoníka, kde posílí své svaly a obhlédnou stroj času a u rytíře, kde se učí mířit a trefit. Rytíř dával ještě speciální úkoly tipu, kdy se narodil pan Emil Marek – to jsme se nemohli shodnout a nakonec jsme zjistili, že jich je na hřbitově víc© Záludnou postavou byl žebrák, který se různě skrýval a přepadával hráče, obíral je o cenné dukáty. Omlouváme se, že v tuto chvíli nebylo v okolí kostela úplné ticho a zároveň děkujeme za pochopení.

Závěr patřil Králi....šli jsme mu děkovat, že můžeme být spolu a prosit ho o pomoc a požehnání. Nádherná chvíle společné modlitby před Kristem.

Díky všem zúčastněným, pomocníkům, díky, že jsme to mohli prožít spolu. A ti, co nemohli – na vás se moc těšíme na dalším setkání....

Pavel a Marta Okrouhlických

Co se děje ve Spolču

Jak probíhá setkávání mladých v naší farnosti?

Od založení místního spolča – Pehumy uteklo už mnoho let. Samotné společenství tedy od svého založení prošlo určitým vývojem. Každá generace si setkávání přizpůsobila, ale základ zůstává stejný.

Téměř od samého začátku setkávání se mladí domluvili, že se budou scházet jednou za 14 dní v pátek, a to z čistě praktických důvodů. Setkání začíná vždy ve 20 hodin na faře. Většina ale přichází už na mši nebo na zkoušku přede mší, protože spolčo mši hudebně doprovází. (Kdo nechodí na mši a na zkoušku, je pěkný floutek! ☺) Mše jsou pro mladé velmi důležité. Společné sdílení víry je podporuje v jejich cestě k Bohu a vůbec napomáhá k utváření vztahů mezi nimi.

Po mši, jak už bylo zmíněno, se mladí odeberou na faru, kde pokračuje jejich setkání. Tradičně se začíná modlitbou a požehnáním pokrmů, které si sami přinesou. Hlavní program mají na starosti vždy 2 lidé, které předem určuje šerif (hlavní vedoucí Pehumy). Jeden si pro ostatní připraví tématko a druhý nějaké hry.

Tématko by se dalo popsat asi jako duševně obohacující program. Může to být přednáška, téma k diskusi, krátký film, úkoly, otázky, kvízy... cokoliv, co má mladé určitým způsobem zasáhnout k zamyšlení. Tématko se nemusí týkat jen křesťanství, ale zahrnuje i osobní růst, mravní výchovu atd. Celý tento program trvá řekněme 30-60 minut. Poté se většinou hrají hry, které si předem někdo připraví, aby to mělo nějakou formu. Pak samozřejmě záleží na mladých, jak si program přizpůsobí.

Myslím, že oba body (tématko i hry) jsou stejně důležité. Mladí se schází „na spolču“ proto, aby se setkávali s vrstevníky a strávili společný čas, ale zároveň, aby si něco odnesli. Snaží se, aby mělo setkávání přidanou hodnotu.

Okolo 22. až 23. hodiny se spolčo ukončuje závěrečnou modlitbou, kde každý může říct své díky a prosby, za které se společně modlí. Pak už se jen loučí a postupně odjíždí do svých domovů.

Co v poslední době Pehuma zažila?

Asi bych zmínila naši jednu z největších a nejhojněji navštěvovanou akci: Silvestr. Kvůli době, ve které se teď nacházíme, se spolčo muselo přizpůsobit a trochu uskmotit. Místo obvyklých 5 dní strávených v bývalém klášteře na Hoře Matky Boží – Králíkách, se tento rok setkání odehrálo na Kunčicích ve zkrácené podobě. 31. 12. jsme si udělali výšlap na Suchý vrch a poté společně strávili večer v rodinném domku na Kunčicích. Hráli jsme hry, zazpívali a samozřejmě jsme museli vidět i ohňostroj! Akce se zakončila druhý den mší v Letohradě u otce Roušara. Poté už se jen loučilo a odjíždělo domů.

Tereza Vávrová

Putujeme s Poutníkem

Horákova kaple

V dnešním prvním putování se podíváme nedaleko, k našim sousedům do farnosti Dolní Dobrouč. Cílem bude jejich malé poutní místo: **Horákova kaple – poutní kaple Panny Marie Matky ustavičné pomoci**.

O historii tohoto místa se dozvíme na stránkách dobroučské farnosti <http://www.farnostdobrouc.cz/dolni-dobrouc/>

*„Zemědělec Bernard Dušek z Dolní Dobrouče (*9. 2. 1813 na čp. 33) v polovině 19. století vážně onemocněl. Bylo mu tehdy kolem 40 let. Léčení nepomáhalo, ačkoliv se obrátil na přední lékaře, včetně pražských klinik. V jeho lese vyvěral pramen a na stromě u něho byl obrázek Panny Marie. Hospodář častěji chodil na toto místo, pil zdejší vodu a učinil slib Panně Marii, jestliže se uzdraví, postaví k její cti kapličku. Bernard Dušek se skutečně uzdravil. Kapli však nepostavil, ale pouze sloup se soškou Panny Marie u pramene.*

Za nějaký čas onemocněl znovu. Opět navštěvoval různé lékaře, ale žádný z nich si s jeho nemocí nevěděl rady. Jedné noci měl sen, ve kterém uslyšel hlas: „Tys nesplnil to, co jsi slíbil.“ Proto ihned obnovil svůj slib, opět se uzdravil a začal se stavbou kaple. Roku 1866 její stavbu dokončil a kaple byla zasvěcena Panně Marii.

Bernard Dušek se potom v plné svěžesti dožil 88 let. Zemřel 7. prosince 1901.

Bernard Dušek měl syna Jana (14. 12. 1845 – 22. 4. 1919), který studoval učitelství, ale studia nedokončil. Pro nedostatek učitelů byl r. 1872 přijat jako výpomocný učitel a na škole zůstal až do r. 1896. Protože učil po okolních Orlických horách, začalo se mu přezdívat „Horák“. Pojmenování se přeneslo i na ostatní členy rodiny Bernarda Duška a tedy i na kapli, které se od té doby říká Horákova kaple.

Jan Dušek-Horák zakoupil hlavní oltářní obraz pro kapli a i jinak se významně zapsal jako dobrodinec obce. V Dolní Dobrouči postavil chudobinec, jehož budova po rekonstrukci stojí dodnes a který spravoval až do své smrti v r. 1919. Z dědictví nechal ve vsi za kostelem zřídit „Špitál“, útulek pro nemocné. Finančně se však natolik vyčerpával, že zemřel úplně chudý. Byl svobodný a za svého života se modlil za to, aby nebyl ve stáří odkázán na cizí pomoc. Jeho prosba došla vyslyšení. Jednou když odcházel od místního pekaře, svalil se ve dveřích a byl na místě mrtev. Zemřel na mozkovou mrtvici.“

Kaple postavená v novogotickém stylu byla v nedávných letech opravena, stejně jako její okolí je velmi pěkně upraveno. Kromě kaple je zde léčivý pitný pramen se sochou Panny Marie z r. 1856, altánek sloužící k odpočinku, před kaplí je mnoho laviček. U rohu kaple je pamětní deska zakladatele Bernarda Duška a jeho syna Jana. Přes letní období lemují cestu od Dolní Dobrouče železné sloupky, které nesou obrazy křížové cesty, autorem je umělecký kovář František A. Bečka z České Třebové.

Přes letní období se zde konají pravidelné bohoslužby, první neděli v září se zde koná poutní mše. Občas se na tomto půvabném, éterickém místě konají svatební obřady.

Zajímavostí je nadmořská výška, ve které se kaple nachází a to přesně 500 m n.m. U kaple se sbíhají červená, žlutá a modrá turistická značka. Zde je nabídka dvou možných tras:

Pro vozičkáře a kočárky je nejlépe zvolit červenou turistickou značku od kostela sv. Mikuláše v Dolní Dobrouči. U kostela můžete nechat zaparkované auto a poté se vydat na 2 km pout' k Horákově kapli a 2 km zpět k zaparkovanému autu.

Zdatnější poutníci mohou dojet autobusem nebo vlakem do Lanšperka a poté se vydat buď po žluté (4,1 km) či modré (4,4 km) turistické značce k Horákově kapli. Od kaple potom po žluté turistické značce (5,5 km) ke Kreuzingerovu kříži. Odtud už seběhneme kolem Crku zpět do Dolní Čermné. Celá trasa je dlouhá cca 12 km. Nádherný je úsek z Horní Dobrouče ke Kreuzingerovu kříži, tzv. Rychtecká cesta.

Zpracovala Jitka Židková s využitím:

<https://horakovakaple.estranky.cz/>

OREL nebyl očkován, ale přežil covid i ptačí chřipku

Vážení a milí, čas proticovidových opatření byl velmi dlouhý, pro mnohé z vás kritický a náročný a stejně tak problematický byl i pro naši jednotu Orel. Byli jsme nuceni zrušit všechny soukromé, veřejné i spolkové akce a Orlovnu pro tyto účely zcela uzavřít s vědomím, že musíme oželeť veškeré předpokládané příjmy. I přes tuto finanční ztrátu bylo nadále nutné provádět pravidelné revize, platit zálohy i další náklady spojené s fungováním Orlovny i organizace jako takové.

Ale příznivou zprávou je, že ještě před tím, než přišla pandemie, se nám pro Orlovnu podařilo získat dotaci na rekonstrukci klubovny, malého podia na sále, další část nových sálových stolů a nákup dalšího vybavení. Podmínkou této finanční podpory byla nutnost předfinancování plánovaných investic z vlastních zdrojů. Právě z toho důvodu byl nečekaný výpadek všech příjmů tak nepříjemný. Ale Orel to nevzdal a v započatém projektu úspěšně pokračuje. V souvislosti s tím chci za veškerou odvedenou mravenčí práci kolem zajišťování dotací velice poděkovat našim členkám Ludmile Müllerové a Věře Bláhové

Statečně zvládají celou administrativní proceduru včetně složitých byrokratických překážek a projekt se díky nim i díky finanční záloze/půjčce od ústředí Orla blíží ke zdárnému konci. Rádi bychom poděkovali také všem zúčastněným firmám a osobám za realizaci prací.

Stoly máme hotové a na rekonstrukci pódia se začíná pracovat. Ale to nejdůležitější – je hotová rekonstrukce klubovny. Ta byla největší investicí v rámci tohoto projektu a opravená klubovna je velmi pěkná. Na místo původního linolea byla položena plovoucí podlaha s elektrickým přitápěním a byla sem instalována také nová kuchyňka s velkým úložným prostorem. V plánu je ještě pořízení nových stolů a židlí do klubovny, ozvučení a vybavení pro dataprojekce. Tuto novou klubovnu je možné si pronajmout samostatně na menší rodinné oslavy, křtiny, schůzky či besedy. Kapacita je cca 25 míst při stolové úpravě.

A protože se covidová pandemie s koncem letošní zimy zdá být na ústupu, doufáme, že hromadné akce budou již v dohledné době opět povolené bez omezení a že první větší akce – Pouť sv. Jiří proběhne tak, jako dříve. Chtěli bychom opět v Orlovně uspořádat sobotní posezení s hudebním doprovodem a v neděli pak tradiční pouťové posezení s občerstvením a s dechovkou.

Těšíme se na Vás.

Marta Marešová

Použité fotografie:

Úvodní strana: Břimovanci 2022 (foto P. Jan Lukeš)

Děti připravující se k přijetí první svátosti smíření a prvnímu sv. přijímání 2022 (foto F. Mareš)

Vánoční koncert 28. 12. 2021 - Cimbálová muzika Červený Kostelec (foto T. Bednář)

Kostelní sbor /str. 5/ (foto L. Ešpandrová)

Jan Hampl /str. 6/ (foto A. Hampl)

Sestra Ludmila /str. 8/ (foto F. Mareš), /str. 10/ (foto T. Bednář)

Tříkrálová sbírka /str. 12/ (foto H. Kyšperková), /str. 13/ (foto V. Kubičková)

Horáková kaple /str. 17/ (foto J. Adamec)

Rytíři Krále 29. 1. 2022 (foto F. Mareš)

Svatoblažské požehnání 2. 2. 2022 (foto F. Mareš)

Zadní strana: Mše svatá pro děti 20. 2. 2022 - Kolik měří Dominik? (foto T. Bednář)

Popeleční středa 2. 3. 2022 (foto T. Bednář)

Rytíři Krále 29. 1. 2022

Svatoblažské požehnání 2. 2. 2022

Zadní strana: Mše svatá pro děti 20. 2. 2022 - Kolik měří Dominik?
Popeleční středa 2. 3. 2022

Poutník 1/2022

vydává: Římskokatolická farnost Dolní Čermná, 561 53 Dolní Čermná 1; IČ: 44468890

web: dolnocermenska.farnost.eu, farnostsnu.cz; bankovní spojení: 155816135/0300

tisk: HEAT-TECH s.r.o. Dolní Čermná 231

výrobní náklady jednoho výtisku: 22,30 Kč vč. DPH

redakce: P. Jan Lukeš, František Mareš, Hana Vágnerová; sazba: Jiří Adamec

NEPRODEJNÉ, pouze pro vnitřní potřebu farnosti, je možná finanční spoluúčast, DĚKUJEME

uzávěrka příštího čísla: **20. 5. 2022**, kontaktní email: poutnik@farnost.eu